

Dr. BAK SÁNDOR

A metaelmélet pillérei, visszatérő ösvényei és a létezés térhálói

/ tézisek, sajátos megközelítés/

Első Pillér

A.

Metaelméleti bevezetés, áttekintés és összegzés

A metaelmélet alappozíciója: válaszkeresés a valóság teljességére, a megismerés visszatérő ösvényeire, a létezés térhálóira, valamint rákérdezés és a lehetséges válaszkörvonalak felrajzolása a metavalóság és a metatudat viszonyában.

A helyzet:

Mint tudjuk, ma a fizikai természetelemeket és ezek kölcsönhatásait a megmaradási és szimmetria törvények írják le. Ezek egyrészt mérleg és szerkezet egyenletek megoldásai, másrészt diszkrétan a formákat, a mintákat és a struktúrákat írják le, s megjelenítik, leírják, de nem megmagyarázzák a valóságot. Látszólag minden területet áthat, és mindenhatóan működik a matematikai formalizmus, az algoritmizáció, a digitalizáció, a hullámfüggvény és kvantum valószínűség leírás, és a kétértékes logika.

Ám **ma már** lassan minden területen érződik az átfogó tudat-, és a sokértékes logikai elmélet hiánya, valamint a tényleges mindenségelmélet, az egyesített / nem csak fizikai / elmélet, a teljes metaelmélet.

Holnapra a teljes metaelmélet tehát nem modell, hanem teljes elmélet, amely nemcsak leír, hanem megmagyaráz, megindokol és megijósol.

A **teljes metaelmélet** nem csupán integráló, nem a tudatot a tudományba beépítő, hanem egy tudat alapon nyugvó, transzdiszciplináris, mindent átfogó elmélet. A metaelmélet teljes és totális rendszer, amely több mint alrendszeinek összege. **Teljes**, mert kimunkálja és tartalmazza mindennek az alapját egységesen és rugalmatlanul, idő- és térfüggetlenül, és **totális**, mert magába foglalva szintetizálja a megfigyelőt, a megfigyeltet és a megfigyelés folyamatát a többértékes mátrix logikával. Egyetlen bemeneti feltétel alapján kimunkálja mindennek az eredetét, működését és sorsát.

Kimunkálja, bizonyítja és igazolja, hogy a tudat minden lehetségesnek és minden létezőnek az alapja, s mint végső elmélet magyarázatot ad a szabadságra és a szükségszerűségekre is, vagyis, hogy a valóság azért olyan, amilyen, mert nem lehet másmilyen.

A **teljes metaelmélet** a tudat alapú valóság metatudománya, amely felelősséget vállal a jelenért és a távlatokért, s képes arra, hogy átformálja önmagát, az embert, a civilizációt, és az egész valóságot.

A **teljes metaelmélet az**, amelyik megmagyarázza a fizikai természetelemeket, és a nem fizikai természetelemek által fenntartott térhálózatokat, ezek működését, és leginkább az egységes tudati hátteret, amelyik nemlokálisan és időtlenül teremt és működtet mindent: fizikai-, pszichológiai-, társadalmi- és egyéni-, valamint kollektív élő síkokon egyaránt.

A **mai paradigma működik**, látszólag választ ad mindenre, de ténylegesen nem ad választ semmire sem.

Amire a **mai diszkurzus nem ad választ**, azt oldalakon keresztül lehet sorolni!

Mi hát a teendő?

Mint még soha, most nagyon kell a választagadás és szükséges a kérdéskutatás a 21. században.

Új paradigma szükséges, amelyik nem csak működik, hanem meg is magyarázza a valóságot, új paradigma, amelyik nem a régi meghosszabbítása, nem a jelen elméletek szintézise, hanem új síkokon megfogalmazott, végtelen mélységű- és perspektívájú, azaz olyan, mint amilyennek a teljes **metaelméletnek lennie kell!**

Mi hát a teendő?

Először kérdezni kell, mert a kérdések a tudat előreküldött követői, a Nagy Kérdések a tudatosság konzervnyitói. S mert a kérdés: teremtés, és jól kérdezni nagyon nagy felelősség. Egyetlen ismeret sem hibátlan, és csonka még az átélés is. A válaszok koherens és mozdulatlan világvizében szeli a habokat jól konstruált hajóján a tudás. Aztán egy jó kérdés megzavar, felzavar és összezavar, s minden elfut, és minden önmagára torlódik. Majd egy szinttel feljebb; új utakra lép a tisztulás, és új, még alakuló, de lehetséges valóságok kertjében ébred magához az álmodó. És nem utolsósorban: amikor kutatod a Mindenség titkait, kutatod önmagadat is – majd újra kérdezel! És legvégül az új kérdés, az új kérdező, az új kérdezői pozíció új és egész világot, és új tudatállapotot teremt megújult lombokkal és végtelenbenyúló gyökerekkel – és teljes megértési szintekkel!

A helyzet negatív kifejtése:

Ha feltesszük a Nagy Kérdéseket, azok új utakat nyitnak meg a létezés felé, mert a kérdések előfutárok, kiindulópontok az emberi tudás minden területén, hisz a kérdések az ismert másik oldaláról jönnek, s hogy eljussunk oda, ahhoz változnunk kell, és változnia kell a tudásnak és a tudományoknak is. És ezek a kérdések fogódzók és továbbágazó csomópontok, topológiai tértorzulások a metaelmélet testében.

A metaelmélet pillérei:

Mint tudjuk, amire a **mai diszkurzus nem ad választ**, azt oldalakon keresztül lehet sorolni!

Mi hát a teendő?

Az eszmélés, a gondolkodás, a kérdezés, a megértés, és valami sajátosan mély látomás interaktív ösvényein megtalálni az utat a legmélyebb létezés térhálóin át a legmagasabb lelki ösvényekig – a kölcsönös felelősség jegyében. Utunk nem sajátos, bennünket minden segíthet: az ősi mítoszok, a mélyen elrejtett tudás, a mechanikus-analizáló tudomány, a tiszta matematika, a sokértékes /mátrix/ logika, az Új Tudomány álma, az egyéni látomás, a kollektív tudattalan, a megismerhetetlen sejtelmes reánk-ragyogása, a szépség keresése, az Isten-hit és végül, de nem utolsósorban – a belső ösvények feltárása az átélés útján, amelyek kivezetnek belőlünk, s túlviszik lényegünket...túl még a jó végtelenek pilléreire is.

Mik is lehetnek tehát ezek a pillérek?

1. / A lét, a létezés, a semmi, a tér, az idő és a teljesség leírása.
2. / Az élet, az evolúció, a bioszféra leírása.
3. / Az eszmélet, a tudat, az öntudat, az emberi belső, a szabadság, az álom, a lélek feltárása.
4. / Az emberiség, az emberi /rejtett/történelem feltárása, a demokrácia, a gazdaság, a globalizáció kifejtése, hangsúlyozva az ember egyéni és kollektív felelősségét a Bioszféráért, és végső soron ezért a Mindenségért. Kitérő a digitalizálás kérdéskörére, a Kibertér, a virtualitás és az AI. fenyegető árnyaira.
5. / A megismerés felelőssége, a megfigyelő, a megfigyelés és a megfigyelt interaktív együttmozgásának kifejtése. A harmónia, a szépség és a szimmetria szerepe a megismerésben.

6. / S végül az Új Ember sziluettjének felvillantása, az Új Emberé, aki kereste és megtalálta saját magára a választ a bezáruló, de a mégis újra felnyíló valóság Nagy Gömbjében.

B.

I. Pillér: A lét, a létezés, a semmi, a tér, az idő és a teljesség leírása.

1.1. Ontológiai morzsák: a lét, a létezés

Induljunk talán az elmúlt húszezer /?/ év legfontosabb, és legvégső kérdéseivel: miért van egyáltalán valami, nem pedig inkább semmi? Nem valami más, hanem: egyáltalán valami? Egyáltalán van ez a világ? És ha tényleg van ez a világ, akkor hogyan van ez a világ valójában; hisz minden, ami benne van, az elfogult, mert félti a létezése fátylát? És hát milyen is lehet ez a világ; kívülről? Csak nem misztikus? Kinek, vagy minek nem mindegy, hogy bármi is van-e, vagy nincs? Minden dolog ki van szolgáltatva önmagának?

Talán egyszerű a definíció, vagyis a valami: a lét átfolyása a létezésbe. A létezés a lét működésbe szűkült logikája. A lét igen szigorú, mert belépti díjat kér a létezésért, s a legkisebb zseton az elemi kvantum. Még az is lehet, hogy a létezés kompakt és kooperatív egyszerre: a létezők és a nem-létezők léteznek a létezők és a nem-létezők számára. És a létezésnek is van rendtartása. Eszerint: a létezés szervesülés, eszmélés, tudás, önmegismerés, döntés, ítélet és bűnhődés. És mélyülés és tisztulás. A kegyetlen tisztulás bevégeztetett kegyelme. Még akkor is, ha a kegyelem nem „anyag-tudományos” fogalom, hanem maga a csupasz és megtartó ölelés a megnyugodott lélek paradicsomában. És a létezés kegyelem a hajdan volt léttelenség, a létezést megelőzőnek, a lehetőségnek. A létezés az út, az igazság és az élet.

S talán ez a Mindenség is csupán egyetlen olyan nagyon jól betömörített bit, amelyet a teremtés közöl az elmúlással. És az emberiség feladata a kigöngyölés, valamint annak felismerése, hogy a mindenségek mindenségeket rejtenek a méhükben, és a Bioszférák Kibertereket fiadzanak.

S túllépve a határokon, annak felismerése, hogy a tudat és az ember létezhet csak a végtelenen innen és a nullán túl.

1.2. Túl az ontológián: a semmi

A semmi nem az előzmény, hanem az eredendő, vagy még az eredendőt is megelőző. A semmi az a hiányzó és hiánytól feszülő valami, és a semmi az az apály nélküli örök dagály, amelyik minden létezőt felemel!

A semmi a végső mátrix, a nullponti energia, az igazi kvantumfluktuáció, a Határozatlansági reláció igazi és végső mechanizmusa, az elkenődés teremtő stratégiája nemcsak a térben, hanem az időben is, mert: az innen – oda; nem csak máshol, hanem máskor is!

Ami van, az más, mint ahogyan van, s ismét más, mint ami végett van, így legvégül önmaga jogán minden: semmi. A semmi, amiről állítható, hogy valami, vagy legalábbis, hogy a valami reménye, mert a semmi kategóriája a legyen. A semmi tulajdonság nélküli. Azaz mégis van egy legfőbb tulajdonsága; az, hogy legyen! Hogy legyen valami! Vagy még több; hogy valami legyen!

A semmi önmaga reménye. A semmi nem üresség, hanem annál kevesebb: a hiány és egyben a lehetőség. A semmi maga a nulla; de középponttal, a semmi a lehető legkisebb, de mégsem a nem létező. A semmi a létező világ zsákja; és még valami! És még valaminek a valamije! S a semmi lényege nem az, hogy nincs ott és akkor valami, hanem az, hogy ott lehet

bárhol és bármikor akármi! Így és ezért a semmi a telítettség és a teljesség, és a teremtés lehetősége. Mert a teremtés az, amikor a semmiből kiszakad a nincs, ám ott marad az örvénylő hiány: a lehetőség.

1.3. Innen a kezdet cserepein: a tér, az idő és a teljesség leírása.

Az Úr 2010-ik esztendejében melyik diszciplína ad szabatos, cáfolhatatlan és igazolható választ az időre és a térre vonatkozóan /a teljességet nem is említve/? A filozófia, klasszikus fizika, a relativitáselmélet, a kvantumelmélet, Born-féle rejtett változók elmélete, az M-elmélet, a tiszta Penrose-matematika, a Hawking-féle képzetes elmélet, a Witten-féle M-elmélet, a Prigogine-féle disszipatív elmélet...? Egyik sem, talán egyedül Szent Ágoston – vagy esetleg Thomas Mann – megállapítása időtálló és helytálló mind mai napig!

Az Úr 2010-ik esztendejében a teljes kollektívának teendője tehát métaszintézist létrehozni a fentiek és az alábbiak között/ fölött/!

1.4. Szubjektív tézisek az időről

Enyészet nincs, csak változás van! A változás az, ami időzít; a változás az *akkor a most*-ban és az *ott az itt*-ben. A változás az, ami óriási fátylával kifelé elmúlást, befelé születést rejt, majd megfordítja öltözékét, s fátyoltáncával hol kacagásba, hol gyászba fordítja ezt a Mindenséget; mindvégig mozgásban tartva a teremtést. Olyan egyszerű a tézis, hogy az idő a mulandó anyag hullámzása, s az idő olyan feltétel, amely egyben következmény is, s az idő a létezésbe fordult lét tapasztalása. Az idő az előírt minimum; a padlószint a létezéshez. A tér optikája az idő, vagy az idő fókusza a tér.

És biztos talán az is, hogy az időt nem tudjuk mérni, hanem csak a múltat, és a múltnak a mérőeszköze a hűlő hő, a haldokló élet, a tompuló minőség, a megfagyó hit. S mindez azért van így, mert az örökkévalóságból nemcsak a tudat, hanem már az eszmélet is száműzetett. De mégis kérdés, hogy, van-e ott idő, ahol nincs mit rendezni, nincs mit sorba szedni? Lehet-e olyan létező ebben a Mindenségben, amelyik nem hajtja bele a fejét az elmúlás igájába?

Nem tudjuk a választ, csak medret adunk és lejtést a nagy folyamnak, a létezés nagy kiáradásának, s tudni véljük, hogy mibe és mitől el: és végül megtudjuk, hogy minden csak kavicsgörgetés az értől az óceánig.

Nincs múlt, mert ami volt, az létezik, az hat, az itt van! Lehet, hogy a jelen is csak annyi, hogy az elmúltak vajúdnak az elmúltak emlékében, s a lehetségesek széles halmazából létre bukik az egyedüli, és az egyedi valóság. Magasból induló aláhullásában az időnek lassan és titkon szintek rakódnak a múltás elfolyó terében egymásra.

Hasonlóan a szabadsághoz, az idő is kényszer és gát. Kényszer, hogy *semmi se maradjon* az időtlen mozdulatlanságban, és gát, hogy a *valami ne rohanjon* el az örökkévalóságba. Vagy fordítva? Mert tudni a jövőt, ahhoz kevés a múlt. Ismerni a múltat, nem elég a jelen, s kevés a szétfolyó pillanat. Mert a pillanat ott van, ahol a kezdet véget ért, és a vég még nem veszi kezdetét. És minden pillanatban a ledér jövő odaadja önmagát kacéran a habzsoló múltnak. Odaadja, de egy csipetnyi szomorúsággal, mert tudja, hogy az oly törekeny remény nyomán csak így lehet valamire emlékezni. Mégis: honnan tudjuk, hogy a múltat nem jósolta-e meg valaki: mert ha a múlt emlékeit megismerhetjük, vajon nincsenek-e már itt a jövő törmelékei is?

Egy kicsit szabatosabban a **praktikus fizikusi, pszichológusi agyaknak:**

Planck idő – pillanat – másodperc – perc – óra – nap – hónap – évszak – év – generációs idő – életidő – fajok ideje – bioszféra ideje – geológiai idő – kozmikus idő – mindenségek létideje – örökkévalóság: melyikben, ezek közül melyikben zárandokol a tudat ideje sajátjaként?

És még egy kicsit szabatosabban **az agytudósoknak és a neurobiológusoknak:**
Több a jelennél a tudat, mert: a tudat nemcsak memória, hanem emlékezés is. A tudat: a felvállalt emlékezés, mert azt is tudja, hogy van másik tudat, és lesz másik tudat, és ezért ha nem emlékezik, akkor nem emlékeznek reá. De szabad-e annyira a tudat, hogy létrehozza azt a szoftvert, amelyik alkalmas a nem kiszámítható, tehát az „el-nem múló” számok kiszámítására, majd ezt is befejezve véges idő alatt; fáradtan megáll? És a megállt tudat tudat-e még? És a fagyott szoftver szoftver-e még? És a megállt idő idő-e még? És a már nem emlékezhető emlék emlék-e még? És a tudat létrejöttéért már nem táguló Mindenség értelmes Mindenség-e még?

És legvégül egy kicsit szabatosabban **az esztéta széplelkeknek:**
Nincsen egyetlen létező számára sem nagyobb és szabatosabb mérték, mint az egyedüli, az elmúlhatatlan, a csak belülről felragyogó szépség! Az a felragyogó és az a meghallható szépség, amikor a reális harmónia evilági sebét beköti az aktuális melódia!
Talán egy napon elérkezik egy új, egy másfajta, egy Szelíd Felvilágosodás, egy Igazi Metaelmélet, és a kövek, a hegyek, a növények, az állatok, az emberek, a bolygók, a csillagok, a galaxisok, a sötét anyag, a láthatatlan energia, de még a Kibertér is zengi a végső ragyogás ódját. És tényleg feltárul a végső igazság, hogy minden létező szabad – de csak az elmúlás celláján belül. Mert minden létező belülről bezártan a sorsában rejti, hogy a szabadság: gyönyörűség és felelősség, valamint fájdalom és irgalom!

1.5. Tézisek a térről

Előrebocsátva, hogy nagyon nehéz a térről a térben térbevetetés nélkül elmélkedni! De azért vannak az agynak a valóságtól oly idegen, a tértől oly messze eső és a nehézkedéstől oly kötetlen tartományai.

A tér maga a lehetőség létezése, és az elvont térben a konkrét hely a létezés lehetősége. Mert: a tér határtalan lehetőséget ad a helynek, s ezért a létező lehetőségeit a tér már nem, hanem csak egy másik létező korlátozhatja. És a valóság ott bukkan fel, ahol a hely miatt a határtalan tér már lehetetlen.

Vagy talán mégis olyan egyszerű a tudományos válasz, hogy a tér: az anyag tartalma, s a tér az, ami töled előre-hátra, jobbra-balra, valamint felfelé- és lefelé esik? A tér az is, amiben szabad és rab lehetsz? A tér: doboz embervoltodnak? És a tér az, amiben minden megtudható, és amiben minden leigázható? Mert: a tudomány – mint a mese – mindent tud; azt is, ami nem volt, azt is, ami nincsen, s azt is, ami soha nem lesz. A tudomány a függöny a térben, amelyen minden innen van. S a tudomány a minden innenső végső becsomagolása az ész dobozába.

Ám a térben a pontok már történnek, és már helyezkednek, mert a helyzet: a tér fogalma valamiről! S a térben a pontok – még azok is, amelyek nem léteznek – minden pillanatban összezáródnak és szétnyílnak, és ezen pontok belső végtelenei azok, amelyek elválasztanak és összekötnek minden lelket! És a lelkek megkérdézik – stílszerűen – azt is, hogy a kör rabbá tett végtelen, vagy bekerített pont? A 0 nagyságú pont és a 0 sugarú gömb ugyanakkora? És a gömb minden pontja közeledik önmagához? Mekkora a maximális pont, s milyen a minimális gömb? A gömb, ha összeomlik, ponttá lesz és elveszik? Ám mi van akkor, ha a folyamat folytatódik? Csak nem egy végzetes homorítás a teremtés?

A létezés az, ami mindenben van részben, de egy részben sincs teljesen. S a tér az, amiben minden benne van teljesen, s amin kívül semmi sem lehet még részben sem. És a létrejövő harmónia nemcsak a valóság időben történő belenyílása a térbe, hanem az a mód is, ahogy

ennek a tér helyet ad. A tér lényegében a hely és az idő dobozainak végtelen és összecsengő halmaza.

Kicsit azért lássunk tovább; mi van akkor, ha a tér is – miként a többsejtű élő test a sejtekből – a legkisebb térkeltő egységekből: hangzó, piciny, kristálykemény, gyönyörű-szép energia-cellákból épül fel és szervesül szárnyalássá. S ráadásul e kristálycellák programvezéreltek, és – a génekhez hasonlóan – tartalmazzák és továbbörökítik az egész azonosságát és működésének módját, valamint kibomlásának mikéntjét is.

És egy kicsit gondoljuk tovább a tudat és a tér viszonyát!

A tudat betölti a rendelkezésére álló teret, vagy van saját mérete is? Van-e a tudat térben lokalizálható helyen, s van-e a tudatnak térben lokalizálható helye? A tudat a térben: hely, ahol a végtelen ponttá tágul, és ahol a pont végtelenné zsugorodik?

Lehet, hogy a tudat a térben az, ami folyamatosan és végzetesen oszcillál: egyszer már-már a közel semmi pont, másszor pedig már-már a végtelenség maga? Aztán – miként a kómában a ráció – a perspektíva átfordul, és a semmi pont végtelenné, a végtelen semmivé fajul?

Mert milyen furcsa nézőpontok halmaza is a tér: a te tudatod neked csak homorú, nekem viszont csak domború lehet? Talán legvégül az egyik tudat a másikkal: kidomborodás, és a másik tudat az egyiknek pedig: behorpadás? Melyik hát a pontosabb definíció: az arcod a maszkodba homorodik bele, vagy a maszkod az arcodból domborodik ki?

Az agy a tudat cellája a szemcséssé porladó térben? Mi a viszonya a gondolatnak a térhez? Csak abban létezhet, csak abban terjedhet, csak abban kiterjedhet és csak abba diffundálhat? Csak abban lehet osztható, és csak abba tágulhat, s csak ott lehet legkisebb egysége? Csak itt lüktethet, s csak itt nem lehet a helyét és a perdületét egyszerre meghatározni? Vagy a gondolat elhagyhatja, elgondolhatja először belülről, majd aztán kívülre kerülhet és körbeölelheti a teret?

Nincsenek válaszok! A tudás és a tér porrá omlik össze.

Mi az oka annak, hogy éppen azokról a létezőkről, amelyek a legalapvetőbbek – a lét, az energia, a tér, az idő, a gravitáció, az élet, a tudat, a lélek stb. – tudjuk a legkevesebbet? S ahol a tér ponttá omlik össze, ott az alak és a nagyság és a térfogat és a tartalom elveszíti a jelentőségét. Ahol a tér ponttá omlik össze, ott a tudat az agyban zavartan hebeg; és egyszerűen nem hiszi el, hogy éppen előtte röppent fel a pillangó képében megjelenő végső metamorfózis. Mert a tér összeomlása nem megszűnés, hanem a tér összeomlása tovasuhanó szárnyalás egy másik, és talán ennél minőségibb valóság fekete lángjába. És ahol a tér porrá omlik össze, ott a lelkek egymásra csúsznak és a határozatlanság határtalan lesz!

1.6. A Valóság nem ezoterikus lépcsői

t = - ∞

A tér és az idő értelmezhetetlen, a végtelen szabadságfokokon egységesen működik a mind a négy erőt magába olvasztó tudat-potencialitás. Térgeometriai ingadozások, hurrezgzések, gravitációs fluktuációk, mint tér, idő és részecsketeremtő mechanizmusok.

t = 0

A tér és idő egy pontjából, de nem egyedüli pontjából indul a tudati választás által indított inflációs tágulás. Maximális görbület, hőmérséklet és felfúvódás. Omnipotens kvantumfluktuáció és egyben fázisátmenet.

Minden Elmélete / Theory Of Everything/, a Szuper húrelmélet birodalma, a szingularitás problémájának megoldása. Kvantumgravitáció és kvantumingadozás kormányozta világ.

Planck hossz, $l=1,6 \times 10^{-33}$ cm.

Leválnak a gravitáció, s kettéválnak az értelmezési szint klasszikus gravitációra és kvantumozott kölcsönhatásokra. 6 dimenzió feltekeredik, 3+1 kiterül, mint a történések színpada. És ugyanez tükröszimmetriában, mint antivalóság.

Nagy Egyesített Elmélet, a GUT / Great Unification Theory / hatóköre: $l=10^{-29}$ cm.

A négy alapvető kölcsönhatásból három: az erős magerő, a gyenge kölcsönhatás és az elektromágneses kölcsönhatások egyként jelennek meg, szimmetrikusak.

Standard Modell hatóköre: $l=10^{-19}$ cm.

Leválnak az erős kölcsönhatás, de a gyenge és az elektromágneses kölcsönhatások együtt jelentik az elektrogyenge tartományt.

Kvantum-színdinamika /QCD /: $l=10^{-15}$ cm, idő: $t_{\min}=l_{\min}/c$.

Egyesítve csak az elektromos és a mágneses kölcsönhatás marad. Magfizika.

Kvantum-elektrodinamika /QED /: $l=10^{-12}$ cm.

Három fizikai paraméter: elemi töltés, elektron tömege és a proton tömege.

Atomfizika tartománya: $l=10^{-8}$ cm.

Emberi eszközökkel lehetséges befolyásolás kezdődő territórium. Vegyületek, kémia.

Dolgok, testek tartományának alsó határa: $l=10^{-6}$ cm.

Emberi mindennapok, klasszikus fizika tartománya: $l=10^{-4}$ cm.

Ismert mindennapi elektromágneses és gravitációs kölcsönhatások.

Inhomogenitás, fizikai természetelemek kialakulása.

Galaxis-képződés, csillagképződés I., II. generáció. Szupernóva robbanások, elemek és fémek injektálása.

Bolygóképződés, kéregszilárdulás, könnyű gázok elpárolgása, víz-kondenzáció, ózonképződés, ultraibolya abszorpció.

Kémiai evolúció, Aminosavak, DNS, fehérjék, templát-képződés, replikáció.

Élet, fotoszintézis, növények, egysejtűek, oxidáció, mutáció, sejtdifferenciálódás, ivaros szaporodás, természetes kiválasztódás, bioevolúció, szárazföldi lények.

Bioszféra, eszmélet, tudat, öntudat, Homo sapiens, házasítás, élelmiszerfőlösleg.

Civilizáció, vallás, állam, vándorlások, háborúk, innováció.

Urbanizáció, tömegtermelés, világháborúk, űrhajózás, atombomba.

Globalizáció, terrorizmus, word wide web, digitalizálás, virtualizáció, öntöltő kibertér.

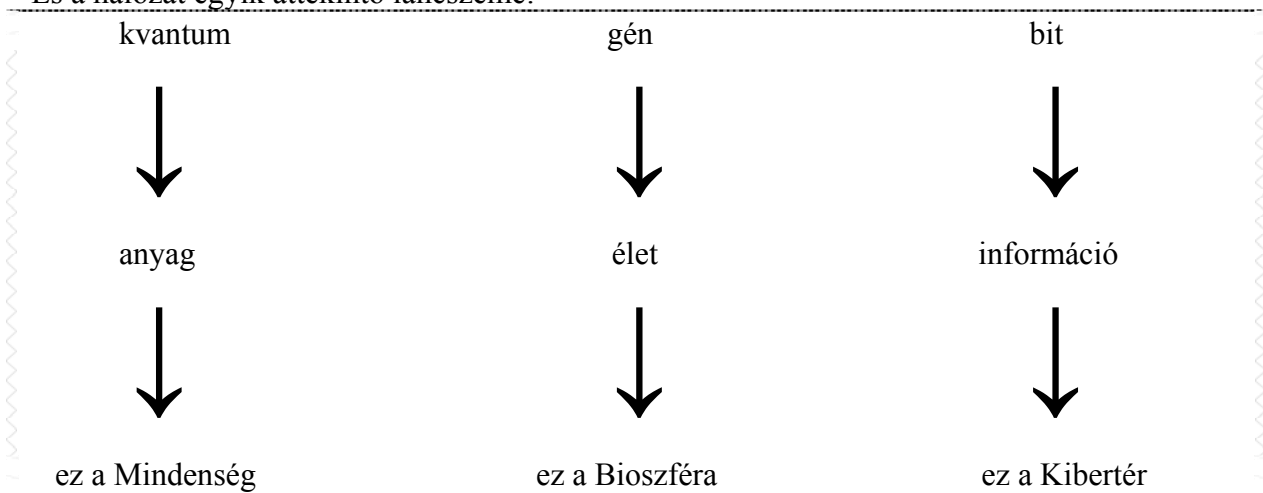
Világűr meghódítása, kiberutazások, tudat elmélet megszületése.

Diaszpóra civilizációs spórák.

Mindenségháló kiépítése, sötét anyag azonosítása, sötét energia megcsapolása, időutazások.

A Mindenség elmélete, majd az ezt is magába foglaló Metaelmélet kidolgozása, Mindenségek kreálása.

És a hálózat egyik áttekintő láncszeme:

-az igazi-, a teljes és a mély valóság, mint a végső Rendező a Nagy Színpadon

Az alap: a húrelmélet által megfogalmazott, vagy azon túli világfelületek, holografikus n-bránok, fogalom cserepek.

A tudat az igazi burok, a teremtő, a megtartó, az igazi mátrix és anyaméh jellegű háttér, amely teremt, megtart és pusztít a magerőktől a gravitációig, a véletlenszerű kvantumfluktuációktól a Nagy Mátrixig.

A működés: a Nagy Szimmetria, a sokértékes mátrix logika együttes értelmezése, amely kidolgozza és bizonyítja hatásmechanizmusok pontos levezetésével, hogy az:

agya a geometriai leírás, térbeli pontok értelmezése, és a kvantumfizikai szint a jellemző, míg a tudatra a topológiai szint a jellemző. A tudat lényege a nem lineáris okozatiság, a nem helyhez-kötöttség, a diszkontinuitás, elemi mélysége a szingularitás és torzulás a tér testében, a szimmetria törés-, és sérülés, és ezáltal az önmegfigyelés. Magyarázó elemek a sokértékes logikai relációk, a topológiai transzformációk, -minták, -szerkezetek, -formák, továbbá a diszkrét logikai gerjesztések, s az a különös hely nélküli helyzet, ahol, és amikor a téridő megszűnik, mert a gondolat lényege a mindenhol és sehol, 0 és végtelen.